

Η αγιότητα: χθες και σήμερα. Με αφορμή την Κυριακή των αγίων Πάντων

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

«Πολλές φορές οι Χριστιανοί έχουν τον απόλυτα φυσικό πόθο να δουν ορατές αποδείξεις της πίστεώς μας. Αλλιώς η ελπίδα τους εξασθενεί και οι διηγήσεις για θαύματα παλαιότερων εποχών καταντούν μύθος στη συνείδησή τους. Να γιατί είναι ωφέλιμη η επανάληψη παρόμοιων μαρτυριών, να γιατί είναι ανεκτίμητος για μας αυτός ο καινούργιος μάρτυρας, στον οποίο θα μπορούσε να δει κανείς σωτηριώδεις εκδηλώσεις της πίστεώς μας. Ξέρουμε πως κι αυτόν λίγοι θα τον πιστέψουν, όπως λίγοι πίστεψαν τη μαρτυρία των προγενεστέρων πατέρων. Κι αυτό όχι γιατί δεν είναι αληθινή η μαρτυρία, μα γιατί η πίστη απαιτεί αυταπάρνηση και αγώνα.»

Αυτά σημειώνει ο Αρχιμανδρίτης Σωφρόνιος, αρχίζοντας την πνευματική βιογραφία του Γέροντα Σιλουανού του Άθω, του Γέροντά του. Η κατάθεση της προσωπικής του μαρτυρίας στο πλήρωμα της Εκκλησίας και όχι μόνο, ήταν το ξεχείλισμα της αγάπης του προς τον κόσμο που ζητούσε εν γνώσει ή εν άγνοια του, το πλήρωμα της ζωής.

Το άλλο, το επίσης σημαντικό, είναι ότι καταθέτοντας την προσωπική του μαρτυρία για τον Άγιο Σιλουανό, βεβαίωσε αυθόρμητα τη συνέχεια της παραδόσεώς μας. Το Άγιο Πνέυμα, που αγιάζει πάσαν την κτίσιν και «πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον», φανερώνεται δυναμικά σε κάθε εποχή, μέσω των αγίων.

Κι αυτό, γιατί συνεχίζει την ίδια πίστη που παράλαβε από το Χριστό, τους Αποστόλους, τους Πατέρες. Μια πίστη-δόγμα που γίνεται τρόπος ζωής για τους ανθρώπους που θέλουν να ζήσουν τη ζωή του Θεού και όχι απλά να γίνουν καλοί, ηθικοί ή ενάρετοι.

Η αντίληψη ότι η αγιότητα είναι πολύ δύσκολο επίτευγμα, κατορθωτή μόνο για ορισμένους προορισμένους από το Θεό, ή ότι αγιότητα ίσον θαυματουργία, ασφαλώς δεν αγγίζει την πραγματικότητα της Εκκλησίας. **«Όποιος είχε την αγαθή τύχη να συναντήσει ένα Άγιο - όχι σαν οπτασία, αλλά σαν άνθρωπο και καθημερινό - δεν μπορεί να πιστέψει ότι υπάρχει «φυσικότερο» χαρακτηριστικό για τον άνθρωπο από την αγιότητα. Κι ένα παρήγορο μήνυμα θέλει να το πει κανείς σ' όλους τους ανθρώπους»**

(Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Στυλιανός).

Η συνάντησή μου με το Γέροντα Παναή από τη Λύση και η μαθητεία μου κοντά του τα τελευταία δέκα χρόνια της ζωής του, ήταν ευλογία ιδιαίτερη. Αυτή η εμπειρία δεν ήταν βέβαια μόνο προσωπική. Ήταν κοινή, του καθενός που τον γνώριζε είτε στην Εκκλησία, είτε στο σπίτι του» κατά τον Ηγούμενο του Σταυροβουνιού Γέροντα

Λάρνακα.

Όσοι τον έζησαν στην κωμόπολη της Λύσης, πριν την προσφυγιά, βεβαίωναν ότι ήταν «άνθρωπος του Θεού», αγιασμένος και προικισμένος με την άνωθεν σοφία. Χάνοντας της ζωή της Λύσης με τις ομορφιές και τις πολιτιστικές ποικίλες εκδηλώσεις, έχασαν και τη λειτουργική ζωή στην Εκκλησία της Παναγίας, που ο Γέρο-Παναής ως νεωκόρος και «κοσμικός μοναχός» έκανε τις καθημερινές ακολουθίες.

Ανάμεσα σε ανθρώπους που αδιαφορούν για το Θεό, που ζουν ανυποψίαστοι την εκκοσμηκευμένη χριστιανική ζωή, που ταυτίζουν την αγιότητα με την ηθικότητα, η παρουσία ενός ανθρώπου ερωτευμένου με το Θεό, γίνεται σημείο που δείχνει το «ετέρως ζειν» το διαφορετικό από το συνηθισμένο, το ένα «ον έστι χρεία». Δεν είναι άραγε ευλογία αυτό το «σημείο» για να μην πεθάνουμε από την πεζότητα και την πνευματική μιζέρια;

Αν η ανακήρυξη ενός αγίου, από την Ιερά Σύνοδο μιας τοπικής Εκκλησίας, επιβεβαιώνει το πνευματικό αισθητήριο του λαού της, η σιωπή για αιώνες δείχνει να υπάρχει κάποιο πρόβλημα. Γιατί δεν είναι δυνατό στην Εκκλησία της Κύπρου να μην γίνονται άγιοι, εφόσον ανήκει στη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού.

Ωστόσο πίσω από τις όποιες αποφάσεις, τα προγράμματα, τα έργα και τα φαινόμενα, ο μυστικός κόσμος της Κύπρου δεν αποκαλύπτεται εύκολα. Κρύβεται

στη θυσία, στον πόνο, στην προσευχή των δακρύων, στη σιωπή και υπομονή των ανθρώπων της που δέχονται τα γεγονότα που δεν μπορούν ν'αλλάξουν, πιστεύοντας στην ανατροπή τους από το νικητή του θανάτου. Κρύβεται στη Λειτουργία, στην αγρυπνία και τη δέηση των αγιασμένων μορφών. Κρύβεται, τέλος, στην αέναη, αιώνια προσευχή των γνωστών και αγνώστων, ανδρών και γυναικών, μαρτύρων και οσίων, που έφυγαν από μας και τελειοποιήθηκαν μέσα στην αγάπη του Χριστού, εν Πνεύματι Αγίω, ενωμένοι με τον ουράνιο Πατέρα, όπως και τον όσιο πατέρα ημών Παναή τον εκ Λύσης.

Πηγή:isagiastriados.com